

عنوان مقاله:

چگونگی تلقی تعزیه به عنوان هنر و نقش مخاطب در اجرا با رویکرد به نظریه نهادی هنر دیکی

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی پژوهش در علوم و مهندسی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

زهرا رهبرنیا - دانشیار دانشکده هنر دانشگاه الزهرا

زهرا سلطانی - دانشجوی کارشناسی ارشد پژوهش هنر دانشگاه الزهرا

خلاصه مقاله:

تعزیه نمایش آیینی-مذهبی است که در فرهنگ ایران شیعی شکل گرفته است. درباره زمینه های تاریخی و ساختار تعزیه و حتی درباره عناصر هنری این نمایش از جمله موسیقی و عناصر نمایشی آن مطالعات متنوعی انجام شده است اما در زمینه های جامعه شناسی این نمایش کمتر تحقیقاتی علمی به عمل آمده است. ضرورت این پژوهش در اینجاست که تا کنون به هنر بودن یا نبودن تعزیه، تبیین نقش مخاطب در اجرای مراسم تعزیه، از منظر نظریه های متأخر در جامعه شناسی هنر توجه نشده است و این پژوهشی تواند در به کار گیری نظریه نهادی هنر دیکی در پژوهش های جامعه شناختی راه گشا باشد. این پژوهش در پی پاسخگویی به دوسوال است: 1. آیا از منظر جامعه شناسی هنر با رویکرد به نظریه نهادی هنر، تعزیه می تواند هنر تلقی می شود؟ با رویکرد به این نظریه، نقش مخاطب به عنوان یک کنشگر در اجرای تعزیه چیست؟ روش تحقیق تاریخی-توصیفی و تحلیل کیفی جامعه شناسانه است و اطلاعات از طریق اسنادی و کتابخانه ای و همچنین مشاهده شخصی جمع آوری شده است. اهداف پژوهش شامل: 1. تعیین هنر/غیرهنر بودن تعزیه از منظر نظریه نهادی هنر. تبیین نقش مخاطب در اجرای تعزیه از منظر جامعه شناسی هنر دیکی، است. نتایج پژوهش نشان می دهد: از منظر جامعه شناسی دیکی با رویکرد به نظریه نهادی هنر، ایران دارای بافتار فرهنگی لازم جهت پرورش و پذیرش تعزیه به عنوان هنر را داشته است و به طوری که با تکیه بر ممیزات مشترکی که دیکی برای هنرمند و مخاطب تعریف کرده، می توان گفت مخاطب در نقش هنرمند ظاهر می شود.

کلمات کلیدی:

آیین، تعزیه، جامعه شناسی هنر، مخاطب، نظریه نهادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/537214>

